

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 606

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 3 iulie 2023

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
DECRETE		
961. — Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Comandor</i>	1	lit. f) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „ <i>care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului</i> ”, precum și ale art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 133 din 21 martie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1)		2–8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului Național *Steaua României* în grad de *Comandor*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3) și ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1998 pentru reinstituirea Ordinului Național *Steaua României*, republicată, cu modificările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere pentru excepționala implicare în reformarea și consolidarea pe baze moderne a Serviciului Român de Informații, ca structură permanent adaptată la noile cerințe și provocări de securitate, contribuind la recunoașterea excelenței acestei instituții de securitate a statului român în cadrul comunității interne și internaționale de informații,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Comandor* domnului Hellvig Eduard Raul, director al Serviciului Român de Informații.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

București, 3 iulie 2023.
Nr. 961.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 133**

din 21 martie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. f) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului”, precum și ale art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. f) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului”, precum și ale art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Dragoș Rusu în Dosarul nr. 20.638/211/2018/a1* al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 84D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (1) și ale art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală. Invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 521 din 24 septembrie 2019 și nr. 769 din 28 noiembrie 2019. Totodată, solicită respingerea, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 13 februarie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea penală F.N. din 10 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 20.638/211/2018/a1*, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. f) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului”, precum și ale art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Florin Dragoș Rusu într-o cauză având ca obiect procedura camerei preliminare, în care o parte dintre cererile și excepțiile invocate de autor au vizat constatarea nulității relative a unor mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală, precum și critici privind neregularitatea actului de sesizare din perspectiva descrierii insuficiente a acuzației penale aduse inculpatului.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că soluția legislativă cuprinsă în art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la încunoștințarea avocatului suspectului sau inculpatului în legătură cu data și ora efectuării actelor de urmărire penală, este neconstituțională. Totodată, autorul excepției motivează relația de contrarietate dintre art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală și dispozițiile constituționale invocate, susținând că prevederile criticate sunt neconstituționale întrucât stabilesc în sarcina sa obligația de a face proba unui fapt negativ, absolut, viitor, aspect care contrazice esența sancțiunii nulității relative. Susține, de asemenea, că dispozițiile art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care nu presupun, cu necesitate, o formulare detaliată a acuzației, cu precizarea acțiunilor sau inacțiunilor concrete ce i se impută acuzatului și a tuturor împrejurărilor ori mijloacelor efectiv folosite la săvârșirea faptei, precum și a formei de vinovăție reținute, și temeiurile avute în vedere pentru determinarea acesteia.

6. **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. f) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. În acest sens, reține că este atributul exclusiv al legiuitorului să reglementeze cauzele de nulitate absolută. Curtea Constituțională a recunoscut faptul că nulitatea absolută nu poate interveni în cazul oricărei încălcări a normelor de procedură, ci doar atunci când normele de procedură încălcate reglementează un domeniu cu implicații decisive asupra procesului penal. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017 și reține că lipsa încunoștințării apărătorului privind efectuarea actelor de urmărire penală și sancționarea cu nulitatea absolută a acestor acte apar ca fiind excesive, în condițiile în care există întotdeauna posibilitatea de a se solicita refacerea actului de urmărire penală. Din perspectiva procesului penal, scopul normelor procedurale nu este acela de a îngreuna cât mai mult desfășurarea urmăririi penale, fără însă a se aduce atingere dreptului la apărare al inculpatului, drept care poate fi respectat în condițiile sancționării neîncunoștințării apărătorului prin nulitatea relativă. Reține, de asemenea, că dovedirea faptului că vătămarea nu ar putea fi înlăturată decât prin desființarea actului pentru a putea atrage sancțiunea nulității relative nu reprezintă un fapt negativ, absolut, viitor, fiind o condiție care ține de esența nulității relative, existentă în legislația română din anul 1937 până în prezent, nu reprezintă o sarcină excesivă a inculpatului și oferă posibilitatea inculpatului de a solicita refacerea actului, iar simpla nemulțumire a inculpatului nu constituie motiv de neconstituționalitate a normei criticate.

7. Totodată, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, având în vedere că vizează interpretarea și aplicarea legii procesual penale, aspect care intră în atribuțiile exclusive ale instanțelor judecătorești. În concret, apreciază că autorul excepției de neconstituționalitate urmărește stabilirea unui standard minim de descriere a faptei reținute în sarcina inculpatului, care să fie respectat de Ministerul Public la întocmirea rechizitoriului. Or, pe de o parte, în cazul în care excepția ar fi considerată admisibilă, apreciază că instanța de contencios constituțional s-ar afla în imposibilitatea de a stabili un standard minim și general valabil, de exemplu, prin impunerea descrierii a cel puțin trei mișcări corporale ale autorului în săvârșirea faptei de care este acuzat, a poziției inculpatului în raport cu persoana vătămată și a distanței dintre aceștia, exprimată în centimetri sau metri, a datei și orei exacte, a descrierii mâinii folosite de inculpat, așa cum a fost criticat rechizitoriul în cursul procedurii de cameră preliminară. Pe de altă parte, chiar dacă printr-o excepție de neconstituționalitate s-ar impune standardul descrierii detaliate a acuzației, înțelesul și aplicarea acestuia constituie în final tot atributul exclusiv al instanței judecătorești de a stabili în ce măsură standardul a fost respectat la întocmirea rechizitoriului. În ceea ce privește descrierea formei de vinovăție în cuprinsul actului de sesizare, judecătorul constată că o asemenea cerință rezultă din dispozițiile legale criticate, fiind necesar să se indice dacă fapta a fost săvârșită cu intenție sau din culpă. În fine, reține că interpretarea și aplicarea legii, conform jurisprudenței Curții Constituționale, nu reprezintă un motiv de inadmisibilitate care să poată fi constatat de instanța judecătorească în fața căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. f) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „*care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului*”, precum și ale art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală. Având în vedere motivele de neconstituționalitate formulate de autor, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. f) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „*care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului*”, precum și ale art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 281 alin. (1) lit. f): „(1) *Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind: [...] f) asistarea*

de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie.”;

— Art. 282 alin. (1): „(1) *Încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.*”;

— Art. 328 alin. (1): „(1) *Rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei [...].*”

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că normele procesual penale criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind valorile supreme ale statului de drept și principiul legalității, ale art. 15 alin. (1) referitor la universalitate, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției, ale art. 131 referitor la rolul Ministerului Public și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și dispozițiilor art. 6 alin. (1) privind dreptul la informare cu privire la acuzare și ale art. 7 alin. (2) referitor la dreptul de acces la materialele cauzei din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și prevederilor art. 6 paragraful 3 lit. a), b) și c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul acuzatului de a dispune de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, respectiv dreptul la apărare.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie. Critica autorului este formulată în sensul că soluția legislativă cuprinsă în normele precitate, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la încunoștințarea avocatului suspectului sau inculpatului în legătură cu data și ora efectuării actelor de urmărire penală, este neconstituțională. Curtea constată că motive de neconstituționalitate identice celor formulate în prezenta cauză au fost examinate prin Decizia nr. 104 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 13 mai 2020, excepția de neconstituționalitate fiind respinsă ca neîntemeiată.

14. În motivarea soluției sale, la paragrafele 19—25 ale deciziei menționate anterior, Curtea a reținut că situațiile în care este obligatorie asistența juridică a suspectului sau a inculpatului sunt reglementate de dispozițiile art. 90 din Codul de procedură penală, iar cele în care este obligatorie asistența juridică a părții civile și a părții responsabile civilmente se regăsesc în art. 93 alin. (4) și (5) din același act normativ. Totodată, art. 91 alin. (1) din Codul de procedură penală instituie în sarcina organului judiciar obligația de a asigura prezența unui avocat din oficiu, dacă suspectul sau inculpatul nu și-a ales un avocat, în cazurile

în care asistența juridică este obligatorie. Respectarea de către organul judiciar a acestor obligații este garantată prin art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care sancționează cu nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența juridică este obligatorie. Dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare, nulitatea se constată atât în cadrul camerei preliminare, cât și în cursul judecării, ca efect al publicării Deciziei nr. 88 din 13 februarie 2019 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 20 iunie 2019, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală raportat la art. 281 alin. (1) lit. f) din același act normativ sunt neconstituționale.

15. Curtea a reamintit că asistența juridică obligatorie este o opțiune legislativă. Cu toate acestea, instanța de control constituțional a constatat că exercitarea dreptului la apărare, consacrat de dispozițiile constituționale ale art. 24, trebuie să fie efectivă, ceea ce presupune că în anumite cazuri prezența unui apărător este elementul necesar pentru stabilirea efectivității acestui drept. Aceasta deoarece prin „asistarea” inculpatului de către apărător se înțelege nu numai prezența fizică a acestuia, în cauzele prevăzute de lege, ci și „acordarea asistenței juridice”, deci acordarea de sfaturi inculpatului în ceea ce privește acțiunile pe care trebuie să le întreprindă în proces și exercitarea drepturilor procesuale ale acestuia. În aceste condiții, Curtea a apreciat că, prin reglementarea unui caz în care asistența juridică este obligatorie, legiuitorul a prezumat că dreptul la apărare nu poate fi exercitat în mod efectiv decât prin prezența apărătorului (Decizia nr. 88 din 13 februarie 2019, precitată, paragraful 36). Totodată, Curtea a reținut că din economia dispoziției art. 90 din Codul de procedură penală rezultă că legiuitorul a reglementat obligativitatea asistenței juridice, iar nu a reprezentării. Astfel, nulitatea intervine numai pentru situațiile în care părțile sunt prezente, dar neasistate. Astfel, lipsa apărătorului nu este caz de nulitate absolută atunci când și partea lipsește fără a avea un reprezentant (Decizia nr. 88 din 13 februarie 2019, precitată, paragraful 24). De asemenea, Curtea a statuat că, în cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a suspectului sau a inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea suspectului și a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în textul de lege (Decizia nr. 134 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 5 iulie 2018). Reglementarea asistenței juridice obligatorii, în cazurile prevăzute de lege, se circumscrie într-un drept al suspectului, al inculpatului, al persoanei vătămate, al părții civile și al părții responsabile civilmente. O atare reglementare generează o obligație în sarcina organului judiciar de a analiza dacă elementele cauzei determină aplicarea dispozițiilor legislative relative la asistența juridică obligatorie, indiferent dacă persoana în cauză a solicitat acest lucru sau nu. Reglementarea menționată impune organului judiciar obligația de a nu rămâne în pasivitate, ci, prin depunerea diligențelor necesare, să asigure respectarea concretă și efectivă a dreptului la apărare al persoanei în cauză (Decizia nr. 88 din 13 februarie 2019, precitată, paragraful 39). În aceste condiții, Curtea a constatat că legiuitorul a prezumat că este în interesul justiției reglementarea obligatorie a asistenței juridice

în cazurile expres prevăzute de lege, încălcarea dispozițiilor relative la asistența juridică obligatorie determinând încălcarea dreptului la un proces echitabil (Decizia nr. 88 din 13 februarie 2019, precitată, paragraful 40).

16. În aceste condiții jurisprudențiale și de reglementare, Curtea a reținut că, pe de o parte, asistența juridică obligatorie implică, de principiu, obligații în sarcina organelor judiciare, corelative drepturilor suspectului, ale inculpatului, precum și ale celorlalte părți din procesul penal. Pe de altă parte, asistența juridică obligatorie presupune respectarea drepturilor apărătorului — detaliate în art. 92, 94 și 95 din cap. VII al titlului III al părții generale a Codului de procedură penală, dedicat asistenței juridice și reprezentării. Nerespectarea acestor din urmă drepturi însă nu se poate converti într-un caz de nulitate absolută în care producerea vătămării se află sub puterea unei prezumții legale *juris et de jure*. Astfel, Curtea a constatat că — în ipoteza nerespectării solicitării avocatului suspectului sau al inculpatului, al persoanei vătămate, al părții civile sau al părții responsabile civilmente de a fi încunoștințat despre data și ora efectuării actului de urmărire penală ori a audierii realizate de judecătorul de drepturi și libertăți sau în cazul nerespectării dreptului acestuia la consultarea dosarului — apărătorul nemulțumit poate formula plângere, potrivit art. 336 și 339 din Codul de procedură penală, plângere ce va fi soluționată de procurorul ierarhic superior. Cu alte cuvinte, Curtea, în acord cu jurisprudența anterior citată, constată că asistența juridică obligatorie se circumscrie într-un drept al suspectului, al inculpatului, al persoanei vătămate, al părții civile și al părții responsabile civilmente, iar nu într-un drept al avocatului părților și subiecților procesuali principali, sancțiunea nulității absolute, care implică existența unei vătămări ce nu poate fi înlăturată în niciun mod, protejând — în ipoteza normei procesual penale criticate — realizarea drepturilor suspectului, ale inculpatului, precum și ale celorlalte părți din procesul penal.

17. Distinct de considerentele anterior menționate, în raport cu criticile formulate, Curtea reține că nimic nu împiedică persoana interesată ca, în ipoteza în care există o vătămare ce nu poate fi înlăturată, să invoce și să dovedească vătămarea pretinsă, în condițiile art. 282 din Codul de procedură penală. Curtea observă, de altfel, că autorul excepției solicită ca sancțiunea nulității absolute să intervină cu privire la orice incident referitor la asistarea de către apărător a suspectului sau a inculpatului, care relevă sau nu o încălcare a vreunei norme de procedură penală, fără nicio distincție, ceea ce ar echivala cu reglementarea unei prezumții absolute că încălcarea oricărei norme procedurale generează o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin aplicarea sancțiunii nulității absolute, nu și prin aplicarea altor remedii procesuale. Or, o asemenea reglementare ar presupune că invocarea încălcării oricărei dispoziții legale ar atrage, *per se*, sancțiunea cea mai gravă — nulitatea absolută —, consecința într-un asemenea caz fiind îngreunarea desfășurării procedurilor penale, astfel că, având în vedere toate cele reținute anterior, Curtea urmează să respingă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

18. Cât privește dispozițiile art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea reține că acestea au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, fiind examinate motive de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate fiind respinsă, ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 630 din 15 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.024 din 19 decembrie 2019.

19. În motivarea soluției sale, analizând cele două forme ale nulității — nulitatea relativă și nulitatea absolută —, Curtea a constatat, în paragrafele 33—46 ale deciziei precitate, că regimul juridic al acestora, sub aspectul cazurilor în care pot fi invocate și al momentului până la care pot fi invocate, reprezintă opțiunea legiuitorului, potrivit politicii sale penale. De asemenea, Curtea, făcând referire la Decizia nr. 133 din 18 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 5 aprilie 2004, Decizia nr. 868 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 31 iulie 2008, și Decizia nr. 1.402 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, a reținut că nulitatea reprezintă o sancțiune procedurală extremă, care intervine numai atunci când alte remedii nu sunt posibile. Cum însă nu orice încălcare a unei norme procedurale provoacă o vătămare care să nu poată fi reparată decât prin anularea actului, legiuitorul a instituit regula potrivit căreia nulitatea actului făcut cu încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal intervine numai atunci când s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată în alt mod. Această reglementare reflectă preocuparea legiuitorului de a salva actele procedurale care, deși inițial nu au respectat formele procedurale, își pot atinge scopul, prin completarea sau refacerea lor. Nimic nu împiedică persoana interesată ca, în ipoteza în care există o vătămare ce nu poate fi înlăturată, să invoce și să dovedească vătămarea pretinsă. Condiționarea anulării actului de procedură care nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege de existența unei vătămări ce nu poate fi înlăturată în alt mod nu are semnificația unei sustrageri a acestuia de la aplicarea sancțiunilor legale sau a unei „derogări” de la obligativitatea respectării legii.

20. Totodată, Curtea a observat că noul Cod de procedură penală, prin dispozițiile art. 280—282, a reformat materia nulităților, reducând numărul cazurilor de nulitate absolută și suplimentând condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a se putea invoca nulitățile relative. Modificările aduse regimului nulităților vizează, în special, următoarele aspecte: stabilirea expresă a principiului că actele ulterioare celui declarat nul, care au o legătură directă cu acesta, sunt la rândul lor lovite de nulitate; scoaterea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor privind sesizarea instanței, efectuarea anchetei sociale pentru minori, competența materială și după calitatea persoanei a instanței ierarhic superioare celei legal competente, precum și competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală [prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, Curtea a admis însă excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională]; instituirea unor nulități absolute care pot fi invocate până la un anumit termen procesual, iar nu în orice stadiu al procesului; eliminarea posibilității judecătorului/instanței de a invoca, din oficiu, nulitățile relative (cu unele excepții) și de a le lua în considerare în orice stadiu al procesului [prin Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.013 din 21 decembrie 2017, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală, care nu permite invocarea din oficiu a nulităților relative, este neconstituțională].

21. Nulitățile se pot clasifica, în principal, după două criterii, și anume modul de exprimare în norma juridică și, respectiv, modul de aplicare și efectele pe care le pot produce. După modul de exprimare în norma juridică, nulitățile sunt exprese — care se aplică în cazul nerespectării anumitor norme procesuale individualizate de legiuitor [de exemplu, în cazul încălcării normelor prevăzute de dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală] — și virtuale — care rezultă din reglementarea generală privind respectarea legii în desfășurarea procesului penal, baza legală a nulităților virtuale constituind-o prevederile art. 2 (*Legalitatea procesului penal*) și ale art. 282 (*Nulitățile relative*) din Codul de procedură penală. După modul de aplicare și efectele pe care le produc, se deosebesc nulități absolute — care intervin în cazurile prevăzute de dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală — și nulități relative — care sunt, de regulă, cele virtuale și sunt incidente în cazul încălcării oricăror alte dispoziții legale decât cele prevăzute în art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală (Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, citată anterior, paragrafele 30 și 31).

22. În cazul nulităților absolute, vătămarea procesuală este prezumată *iuris et de iure*, neexistând o condiție în sensul dovedirii existenței acesteia, pe când în cazul nulităților relative — potrivit art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, criticat în cauză — vătămarea produsă prin nerespectarea legii trebuie dovedită de cel care invocă această sancțiune și, chiar dovedită fiind, se va constata incidența nulității relative numai dacă vătămarea nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului. Spre deosebire de Codul de procedură penală din 1968, care — în dispozițiile art. 197 alin. 1 — prevedea existența unei vătămări procesuale în general, iar nu strict existența unei vătămări aduse drepturilor părților, actuala reglementare restrânge sfera nulităților relative numai la acele încălcări care aduc atingere drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, excluzând din această sferă încălcările care aduc atingere legalității procesului, fără a atrage însă, în același timp, o vătămare a drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali (Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017, precitată, paragraful 20).

23. În aceste condiții, Curtea a constatat că nulitățile exprese sau „textuale” sunt acele sancțiuni procedurale expres prevăzute de lege, pe când cele implicite (virtuale) sunt „deduse” fie din scopul urmărit de o dispoziție legală, fie din formularea utilizată de legiuitor ori din spiritul legii. Semnificația nulităților exprese se reflectă în plan probatoriu, prin instituirea unei prezumții de vătămare. Beneficiază de prezumție cel ce invocă aplicarea sancțiunii nulității exprese. Nulitatea relativă însă este o nulitate virtuală, ce derivă din principiul fundamental al legalității și rezultă din încălcarea dispozițiilor legale referitoare la desfășurarea procesului penal, altele decât cele expres prevăzute de lege, care atrag nulitatea absolută. Aceasta se caracterizează prin faptul că intervine atunci când prin încălcarea dispozițiilor legale s-a produs o vătămare a drepturilor participanților la procesul penal (procuror, părți și subiecții procesuali principali), trebuie invocată într-o anumită etapă a procesului penal sau într-un anumit moment procesual, prevăzut de lege, se acoperă atunci când titularii dreptului de a o invoca nu își exercită acest drept în termenul de decădere prevăzut de lege, iar subiecții procesuali care pot invoca nulitatea relativă trebuie să aibă calitatea prevăzută de lege, precum și un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale pretins încălcate. Totodată, Curtea a observat că, în baza dispozițiilor art. 282 alin. (5) din Codul de procedură penală, nulitatea relativă se acoperă atunci când persoana interesată

nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege — fiind vorba fie despre o acceptare tacită, fie despre neobservarea încălcării care putea atrage nulitatea relativă — sau a renunțat în mod expres la invocarea acesteia. Așadar, se face distincția între noțiunea de vătămare și cea de interes de a invoca și de a obține nulitatea, aceasta din urmă reprezentând o condiție generală de exercițiu a oricărei cereri în justiție. Alături de interes, vătămarea este o cerință suplimentară, pentru invocarea nulității relative.

24. Cazurile în care poate fi invocată nulitatea relativă sunt, teoretic, foarte numeroase, fiind reprezentate de toate încălcările unor dispoziții procesual penale, altele decât cele pentru care poate fi invocată nulitatea absolută. De altfel, Curtea a reținut că, nulitățile virtuale nefiind prestabilite de lege, ci derivând din principiul fundamental al legalității, sunt atașate fiecărei norme ce reglementează desfășurarea procesului penal, așa încât o examinare exhaustivă a lor ar echivala cu analiza fiecărei dispoziții a Codului de procedură penală. Dispozițiile procesuale care prezintă mai frecvent aspecte de aplicare a nulităților relative și care joacă un rol important în desfășurarea procesului penal sunt cele referitoare la: reglementarea regulilor de bază, a principiilor sau a altor cerințe care asigură organizarea și desfășurarea procesului penal (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), competența organelor judiciare (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), sesizarea organelor judiciare, forma și conținutul actelor procedurale (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), procedura de citare și de comunicare a actelor procedurale, precum și administrarea probelor (Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017, precitată, paragraful 28). În ceea ce privește normele privind reglementarea administrării probelor, Curtea a reținut, în considerentele Deciziei nr. 554 din 19 septembrie 2017, paragraful 29, că acestea au cea mai mare importanță în desfășurarea laturii materiale a procesului penal, adică aceea care conduce nemijlocit la aplicarea legii penale. Procedurile legale de obținere a probelor au, în primul rând, scopul de a asigura acuratețea și nevicieră acestora, astfel încât să se garanteze că realitatea obiectivă a faptelor este reflectată în probele respective.

25. Curtea a reținut, totodată, că actuala lege procesual penală introduce conceptul excluderii probelor obținute în mod nelegal. În acest sens, prin Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2016, instanța de control constituțional a observat că legea procesual penală delimitează conceptual trei noțiuni: probă, mijloc de probă și procedeu probatoriu. Curtea a constatat că o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeu probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or, nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative. Aceasta deoarece nulitățile, așa cum sunt ele reglementate la art. 280—282 din Codul de procedură penală, privesc doar actele procedurale și procesuale, adică mijloacele de probă și procedeele probatorii, și nicidecum probele în sine, care nu sunt decât elemente de fapt. Prin urmare, este firească aplicarea regimului nulităților, conform art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, doar actelor prin care s-a dispus sau s-a autorizat proba și actelor prin care s-a administrat aceasta (paragraful 16). Așadar, Curtea a apreciat că art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală trebuie coroborat cu alin. (3) al acestui text legal, ceea ce înseamnă că probele obținute prin actele prevăzute la art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală nu pot fi folosite în procesul penal în condițiile în care aceste acte sunt lovite de nulitate absolută sau relativă. Cele două alineate nu

reglementează instituții diferite, ci presupun întotdeauna aplicarea regimului nulităților în materia probațiunii, așa cum este acesta reglementat la art. 280—282 din Codul de procedură penală, iar rezultatul nulității actelor, respectiv a mijloacelor de probă și a procedeele probatorii, determină imposibilitatea folosirii probelor în proces (paragraful 17). În acest sens, Curtea a constatat că, din conținutul regulilor generale în materia probațiunii, se deduc trei categorii de acțiuni care pot vicia probele, și anume: încălcarea prescripțiilor procedurale de administrare a lor; obținerea probelor prin utilizarea unor metode ilegale; stabilirea conținutului probei în neconcordanță cu realitatea obiectivă pe care aceasta trebuie să o reflecte. Primele două categorii intră direct sau indirect sub incidența instituției nulității procesuale, în timp ce a treia scapă acestei sancțiuni procesuale, vicierea putând fi îndreptată, de la caz la caz, pe cale penală (de exemplu, condamnarea martorului pentru mărturie mincinoasă, urmată de revizuirea hotărârii ce s-a întemeiat pe conținutul declarației mincinoase, în condițiile în care dispozițiile procedurale de luare a declarației martorului au fost respectate întocmai), pe cale tehnică (de exemplu, refacerea raportului de expertiză ce conține calcule tehnice/contabile sau alte determinări cu caracter științific, care sunt eronate, în condițiile în care expertul a respectat toate condițiile procedurale pentru efectuarea raportului de expertiză) sau, pur și simplu, pe calea liberei aprecieri a organului judiciar (de exemplu, desființarea sentinței în apel pe motiv de pură netemeinicie nu se întemeiază pe o nulitate procesuală, ci pe autoritatea conferită de lege judecătorului de a evalua o situație și de a pronunța o hotărâre potrivit propriei aprecieri).

26. De asemenea, Curtea a constatat că nulitatea actului prin care se dispune sau se autorizează o probă poate consta, spre exemplu, într-o nulitate trasă de: nerespectarea condițiilor de formă ale actului (lipsește mențiunea privind organul judiciar care a dispus-o, lipsește semnătura organului judiciar, lipsește dispozitivul încheierii etc.); nerespectarea normelor de competență funcțională, materială, personală (autorizarea obținerii unei probe de către judecătorul de cameră preliminară în loc de cel de drepturi și libertăți; delegarea nelegală a atribuției de dispunere a administrării probelor, dispunerea administrării de către un organ judiciar necompetent după materie sau persoană). Nulitatea actului prin care se administrează proba se referă, în principiu, la sancționarea procedurală a mijloacelor de probă și a procedeele probatorii, ca acte procedurale (procesul-verbal de percheziție și percheziția ca procedeu probatoriu, raportul de expertiză și expertiza, declarația persoanei și procedura audierii, procesul-verbal de redare a convorbirii telefonice interceptate și mandatul tehnic etc.).

27. În aceste condiții, Curtea a reținut că excluderea probelor nu este o sancțiune de sine stătătoare, ci este un efect al constatării nulității mijlocului de probă/procedeu probatoriu prin care este transpusă în dosar. Acest efect al nulității în materia probațiunii era subînțeles în concepția Codului de procedură penală din 1968, în timp ce în noul cod este reglementat în mod explicit, prevederile care reglementează nulitățile fiind de generală aplicare, fără a fi scoase de sub incidența lor actele procesuale și procedurale realizate în materia probațiunii. În consecință, pentru a se dispune excluderea unei probe — cerere formulată și de către autorul excepției din prezenta cauză — trebuie să se constate că aceasta a fost obținută în mod nelegal; pentru a se constata că proba a fost nelegal obținută, trebuie să se constate nulitatea, de principiu relativă, a mijlocului de probă/procedeu probatoriu prin intermediul căruia proba a fost obiectivată; pentru a se constata nulitatea relativă a mijlocului de probă/procedeu probatoriu, această nulitate trebuie invocată de persoana interesată, într-un anumit interval procesual; neinvocarea sau invocarea tardivă a nulității atrage menținerea ca legal a

mijlocului de probă/procedului probatoriu; menținerea ca legal a mijlocului de probă/procedului probatoriu face imposibilă excluderea probei.

28. În ceea ce privește vătămarea ce trebuie dovedită, în doctrină s-a apreciat că, deși legea nu precizează în ce poate consta vătămarea procesuală, aceasta se poate constitui în încălcarea drepturilor pe care le au părțile în procesul penal. De asemenea, s-a arătat că se poate defini vătămarea ca atingerea adusă principiilor fundamentale ale procesului penal din care rezultă posibilitatea de a nu se realiza scopul acestuia. Prin „vătămare” se poate înțelege orice atingere adusă justiției sau intereselor legitime ale părților. Atingerea se aduce părților din proces în cazul în care li se încalcă un drept procesual ori o garanție procesuală de natură să le asigure apărarea intereselor lor legitime în cursul procesului penal. Din analiza dispozițiilor art. 282 din Codul de procedură penală și a celor reținute de doctrină, Curtea a constatat că, în cazul nulității relative, vătămarea se referă la o încălcare a normelor ce are drept consecință o afectare a drepturilor procesuale ale persoanei îndreptățite să o invoce (Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, precitată, paragrafele 60 și 61). În speță, fiind vorba despre încălcarea normelor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, Curtea a reținut că, teoretic, orice încălcare de către organul de urmărire penală a normelor relative la drepturile procesuale poate determina o vătămare independent de respectarea regulilor de competență ale acestuia. În consecință, demonstrarea vătămării va putea fi realizată prin relevarea consecințelor actului organului de urmărire penală, printr-o modalitate independentă, ce nu implică, întotdeauna, analiza respectării competenței acestuia. Cu alte cuvinte, încălcarea de către organul de urmărire penală a normelor relative la drepturile procesuale poate produce o vătămare, chiar și atunci când normele de competență au fost respectate, situație în care vătămarea e mai ușor de dovedit, fiind precis determinată. În consecință, Curtea a constatat, în Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, precitată, că, în mod particular, doar dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat și, implicit, determină încălcarea dreptului fundamental la un proces echitabil, legea procesuală penală anterioară reglementând sub sancțiunea nulității absolute nerespectarea normelor de competență materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, vătămarea procesuală fiind, în această situație, prezumată *iuris et de iure*. Astfel, Curtea a reținut că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție, astfel încât a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

29. Având în vedere considerentele jurisprudențiale menționate, Curtea constată că orice încălcare a normelor relative la drepturile procesuale, inclusiv în materia probațiunii, poate determina o vătămare a drepturilor părților ori subiecților procesuali principali, dovedirea vătămării de către aceștia, alături de impunerea, prin lege, și a altor exigențe, cum ar fi instituirea unor termene sau condiții procesuale, constituind o condiționare a accesului liber la justiție, justificată prin

restrângerea posibilității de exercitare abuzivă a dreptului de a invoca nulitatea relativă, în vederea asigurării ordinii de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și a intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire. De altfel, în acord cu jurisprudența instanței de control constituțional, Curtea reține că această condiționare a anulării actului de procedură care nu îndeplinește prescripțiile prevăzute de lege de existența unei vătămări ce nu poate fi înlăturată în alt mod nu are semnificația unei sustrageri a acestuia de la aplicarea sancțiunilor legale sau a unei derogări de la obligativitatea respectării legii.

30. În ceea ce privește dispozițiile art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală, Curtea constată că au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate *a posteriori*, prin Decizia nr. 205 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 5 septembrie 2022, instanța de control constituțional respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate. În decizia menționată, în paragrafele 21—30, Curtea a reținut că dispozițiile art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală vizează elementele pe care trebuie să le conțină rechizitoriul, și anume: fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, cu mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) din același cod referitor la cuprinsul ordonanței procurorului; datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia; probele și mijloacele de probă; cheltuielile judiciare; mențiunile prevăzute la art. 330 și 331 din Codul de procedură penală cu privire la măsurile preventive sau asigurătorii și la măsurile de siguranță; dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei. Potrivit prevederilor art. 328 alin. (2) din Codul de procedură penală, rechizitoriul mai trebuie să cuprindă numele și prenumele persoanelor care trebuie citate în instanță, cu indicarea calității lor în proces, și locul unde urmează să fie citate.

31. Cu privire la modalitatea de descriere a faptei reținute în sarcina inculpatului, Curtea a constatat că rechizitoriul trebuie să facă referire pe scurt atât la datele privitoare la faptă, cât și la împrejurările în care aceasta a fost comisă, unde și când a fost săvârșită, prin ce mijloace și pentru ce motive etc., fiecare faptă expusă și fiecare afirmație făcută în rechizitoriu fiind sprijinite pe referiri la probele existente. De asemenea, în rechizitoriu trebuie menționate explicațiile date de inculpat cu privire la învinuirea care i se aduce, atât atunci când acesta și-a recunoscut vina, cât și atunci când nu și-a recunoscut-o, în acest ultim caz arătându-se obiecțiile și probele pe care le-a prezentat în apărare. Curtea a observat că, deși rechizitoriul trebuie să cuprindă descrierea faptei reținute în sarcina acuzatului, încadrarea juridică și probele pe care se întemeiază învinuirea, încadrarea juridică dată de procuror este una provizorie, fiind supusă cenzurii instanței de judecată și susceptibilă de a fi schimbată ori de câte ori aceasta constată că fapta reținută în sarcina acuzatului a primit o încadrare juridică eronată din partea procurorului sau, chiar dacă a fost corectă încadrarea inițială, se impune schimbarea ei în raport cu modificările intervenite cu privire la situația de fapt, ca urmare a administrării de probe. Așadar, esențial este ca fapta să fie prezentată în rechizitoriu cu toate elementele ce au relevanță sub aspectul conținutului unei infracțiuni, astfel încât să fie înlăturată orice îndoială cu privire la obiectul judecății și inculpatul să nu fie împiedicat să se apere.

32. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care — în lumina dreptului la un proces echitabil, garantat de prevederile art. 6 din Convenție — a statuat că, în materie penală, o informare precisă și completă asupra acuzației formulate împotriva unei persoane reprezintă o condiție esențială a caracterului echitabil al procedurii. Astfel, prin

reglementarea cuprinsă în dispozițiile art. 6 paragraful 3 din Convenție s-a urmărit ca o atenție specială să fie acordată imperativului încunoștințării inculpatului cu privire la acuzație, în condițiile în care rechizitoriul joacă un rol determinant în legalitatea urmăririi penale, întrucât persoana trimisă în judecată este în mod oficial notificată cu privire la baza juridică și factuală a acuzației ce i se aduce. În numeroase cauze, Curtea de la Strasbourg a reținut că prevederile art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenție recunosc acuzatului dreptul de a fi informat, în mod detaliat, atât cu privire la cauza acuzării, adică faptele materiale de care este acuzat și pe care este fondată acuzația, cât și cu privire la natura acuzării, adică încadrarea juridică a faptelor (Hotărârea din 25 martie 1999, pronunțată în Cauza *Pélissier și Sassi împotriva Franței*, paragraful 51, Hotărârea din 1 martie 2001, pronunțată în Cauza *Dallos împotriva Ungariei*, paragraful 47, și Hotărârea din 19 decembrie 2006, pronunțată în Cauza *Mattei împotriva Franței*, paragraful 35). Așa fiind, Curtea de la Strasbourg a constatat că informațiile conținute în acuzație cu privire la detaliile esențiale privind locul și timpul săvârșirii infracțiunii erau vagi și contradictorii, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, care ar fi trebuit să garanteze reclamantului oportunitatea și posibilitatea de a se apăra într-o modalitate concretă și efectivă (Hotărârea din 25 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Mattoccia împotriva Italiei*, paragrafele 70—71).

33. Totodată, Curtea Constituțională a reținut că rechizitoriul mai poate cuprinde și orice alte precizări/mențiuni pe care procurorul le apreciază ca fiind necesare pentru soluționarea cauzei, situație pentru care legiuitorul a utilizat, într-un mod clar și neechivoc, în cuprinsul prevederilor art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală, sintagma „*alte mențiuni*”

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Dragoș Rusu în Dosarul nr. 20.638/211/2018/a1* al Judecătorei Cluj-Napoca — Secția penală și constată că dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. f) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „*care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului*”, precum și ale art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Cluj-Napoca — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 martie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

